

Starobosanski nadpisi u Bosni i Hercegovini.

(V. Viestnik God. XIV. str. 7.).

CXVIII.

АСЕ ПИСА

Čita se: Ase pisa

СЪЖАНЬ

sužan

А

а

ДА

da

(ovo ДА bi mogla biti početna pismena imena, prezimena i roda).

Natpis je u gradu Blagaj (u Hercegovini). Pločica vapnena duga m. 0.25; vis. m. 0.12, ugradjena je u ćošak iznutra, kod grackijeh vrata.

CXIX.

□ ж

V Gj.

I ovo su početna pismena imena i prezimena kakva sužnja, te su ukresana na pločici kod spomenute pod br. CXVIII.

Kaže g. Risto Ivanišević, trgovac iz Mostara, da je nekoliko sličnijeh natpisa u gradu, al meni dosada nije pošlo za rukom, da jih uočim. Herceg je Stjepan najčešće prebivao u gradu Blagaju, pa ga se s toga i zove «Hercegovim gradom», ali ga Herceg nije gradio (kako to neki misle), nego samo popravio, a Blagaj je Porfirogenitov Χλούμ (V. «Српске области X и XII века» od Stojana Novakovića u knj. XLVIII. «Гласниѡа српског ученог друштва» str. 36—41). Svakako, Blagaj se nespominje u starije doba, te mu je ime na paloku istom god. 1423, to jest rečene je godine (Ѡ ГРАДЪ БЛАГАЮ. M. 328.) na 1 novembra vojvoda Sandalj dao neke povlastice Mlečićima, te se i po ovomu može držati, da ga nije Herceg Stjepan sagradio.

Mauro Orbini (384 p.) kaže, da je Blagaj primio ime od blaga «Et perche dentro i Principi Slaui sernauano i tesori, i quali nella lor lingua chiamano Blago, gli nacque il nome di Blagaj». Drugom ću se zgodom osvrnuti na ovo pitanje, te ustanoviti po prilici, kad je grad sagragjen, a za sada mi je napomenuti, da se ravnica kod Blagaja zove Bišće, pa se БИСЪЦЕ može uočiti u poveljama, jer je kralj Stjepan Tvrtko 1382 pisao jednu povelju НА БИСЦН Ѡ ПОДГРАДЫ. M. 202., a drugu Ostoja 1418 Ѡ БИСЦЪ. M. 280, a vojvoda je Sandalj imao vojvode С ВОНСКАМН Ѡ БИСЦЪ. P. 150. (Рјечник itd. I. str. 42.)

CXX.

Ⓞ . П .

КѢН . Н □ А Н О □ А

Cita se: O(Ⓞ)dje. p(očivajet).

Kći . Ivanova

za riječ **ОВЪДѢ** (hic) usp. Рјечник itd. II. str. 203. U novijim se natpisima čita obično **ЗДѢ** ili **ЗДѢ**, a navedeni je primjer rijedak. Svakako je natpis iz XVII. v., a to se može zaključiti po pismenima.

Utarak vap. dug m. 0.78; šir. 0.40; debeo m. 0.17. Ovaj je utarak sada ispred riznice stare pravoslavne crkve hrama svetoga Arhangjela Mihajila i Gavrila u Sarajevu.

CXXI.

Н С Х С

М А Р Б

ЗДѢ ПОУИВАЕТ РАБА БОЖІА u sv. УН**СТАНА ШѢН(ѢН) НОВАМѢА ХР****НСТЕ А СЪПРѢЖНИЦА ТО** u sv. НН**ДОРА ЪЗПОВИѢА НЕМАРА** u sv. АР**ПРЕСТАВІ СЕ КА Ђ****ТО 1765.**

Cita se: $\bar{I}s \bar{H}js$ (**МѢСТО ЛЬБНО РАИ БЫСТЬ** III. lesek. 129) M(jesto) l(bno) r(ai) b(ist) zde počivaet raba božija Stana šći Iovaš lića Hriste a supružnica Todora Čupovića nejmaru prestavj se va leto 1765.

Krst vap. vis. m. 0.55; debeo m. 0.16; u perima mu dulj. m. 0.36. Krst je na Bjelušanskomu greblju u Mostaru. Riječ nejmar isto je kao naimar (architetto), te je poznat u narodu Rade naimare, a naimarstvo je bilo u velike čašćeno. Držim, da je riječ postala od najam (**НАИМЪ**), te znači merces, pa je naimare ili naimar današnji proto (prvi majstor), koji zove naimnike (**НАИМЪНИКЪ** = mercenarius), da mu pomažu graditi.

Nadpis Trpimira bana hrvatskoga

našast u Solinskom Polju.

(Iz „Bullettino di archeologia e storia dalmata“).

Spomenici na kamenu iz dobe samostalne hrvatske dinastije, na kojim dolaze imena naših vladara, i kojim se od nazad malo

godina, bilo slučajno, bilo usljed redovito poduzetih izkopina, ušlo u trag, naime oni Branimira na Muču,¹ Pribine, Držislava, Svetoslava, i po svoj prilici Trpimira u Kninu²), ovi spomenici na kamenu, eto na sreću obogatili se novim nadpisom bana Trpimira, nadjenim nedavno u Solinu. O njemu biti će valjda obširnijeg govora u II. svezku *Hrvatskih spomenika iz dobe narodne dinastije*, no stoji dobro da se ob istomu reče malo rieči i u ovomu časopisu.

Ovi ulomak nadpisa bi našast slučajno mjeseca aprila t. g., u polju medju Klisom i Solinom, i baš pokraj potoka, što dieli granice solinskog i kliškog polja, u mjestu zvanu *Rižinice*, na sjeveroiztoku kuća Crmarića, pripadajućih i župi i poreznoj občini Vranjic-Solina, i to u medji medju vinogradom Mate i Antice Crmarića pok. Jerka, koji u Katast. Mapi Solina jest pod česticom br. $\frac{6099}{8}$ i vinogradom Marka Bobana pok. Nikole, koji nosi br. čestice 6102. U okolnostim našašća ovoga ulomka nema ništa osobita. Podpisani pošav na lice mjesta, mogao je doznati od vlasnika bližje zemlje Marka Bobana pok. Nikole, da se je tu prošlih godina, pri krčenju vinograda, nalazilo zidova, grobova i kostiju. Da li su ovi grobovi bili iz rimske ili sredovječne dobe, nebilo moguće doznati. Po cielomu ovomu vinogradu Marka Bobana, koji obuhvaća više većih i manjih medja, vide se i sada u prizidam ostanci starih zidova, od sitnog kamena i prilično lošim klakom, bez dvojbe iz srednjega vieka.

Liep je položaj ovog mjesta. Jest uprav na obronku Kozjaka, gdje se ovo brdo spušta, da učini uvalu, koja se zove Ruptina, kroz koju teče gorirečeni potok, koji nenosi osobita imena, ili zove se istim imenom ovog prediela. Ovo mjesto leži medju Klisom i Solinom, u solinsko-kliškom polju.

Poznato je iz starih spomenika, da je još za prvih bana, pa kraljeva hrvatske narodne dinastije, polje solinsko imalo veliku ulogu u kulturnoj poviesti našega naroda. U solinskom polju, koje se stere na zapad staromu Solinu, niz ravna Kaštela, sve do Trogira, bilo je osim Biača, više zgrada, manastira, crkava, zadužbina itd. Nego i u solinsko-kliškom polju, koje se stere na sjeveristoku staroga Solina, prema Klisu i Mravincim, na obronku Kozjaka i Mosora, nalazimo u starim spomenicim spomena o sgradam, crkvam, mana-

¹ Rad Jugosl. Akademije br. XXVI, str. 93 sl.

² Bulić — Hrvatski spomenici u Kninskoj okolici iz dobe narodne dinastije svezak I.

stirim itd., utemeljenim od hrvatskih vladara. Važna je u ovom obziru ova viest Farlatieva.¹ „Vel in una Spalatensi Dioecesi Coenobia Benedictina septem aut octo fuisse comperio; ex quibus tria sunt, quae ceteris antiquitate praestant, unum S. Petri, alterum S. Stephani, tertium S. Mariae; et cum vel in ipsis Salonae ruderebus vel prope ab illis constructa fuerint, *de Salona* cognomen illis fuit. Duo posteriora fundavit Helena regina Chrobatorum, ut Thomas Arcidiaconus tradit, prioris conditor ignotus est; nec vero absimile videtur fuisse Trpimirum, qui Petro Archiepiscopo gratificandi studio templum et monasterium ab se constructum Divi Petri Apostolorum Principis titulo ac patrocinio consecravit. Vetus aedificium adhuc extat, quamvis vetustate semirutum inter Clissam et Salonam, quod Hieronymus Bernardus esse illud ipsum opinatur, quod Trpimirus monachis Benedictinis exstruxit ac donavit“.

Medju raznim sgradam dakle, koje po starim dokumentim bijahu u solinsko-kliškom polju, bila je jedna, koje se razvaline, po viestima spljetskog kanonika Jerolima Bernardi, iz konca prošloga vieka, vidjahu još tada, a to bi po njemu bile razvaline manastira, što ban Trpimir bijase sagradio i darovao redovnicim Sv. Benedikta. Ovi bi manastir mogao biti oni, o kojem govori Trpimirova listina od god. 852² «construxi monasterium, ibique catervas fratrum adhibui».

U gorinavedenom vinogradu i opisanomu položaju, bi našast ulomak nadpisa. Sudeći po obliku imao je biti dosta dug, jer nije nego početak luka. Sreća da se je sačuvalo ime i ako malo okrnjeno. Sva su slova jasna, a zadnje okrnjeno nemože biti nego E, tako da je popunjenje i čitanje sigurno, naime:

PRO DVCE TREPIME[ro

Što je sledilo dalje nije lako nagovieštati, ali obzirom na oblik kamena, naime da je to po svoj prilici ulomak timpana ciborija, nadpis je bio valjda zavjetna smisla, t. j. da je za bana Trpimira bio podignut zavjetni oltar, spomenik itd. Da se ovdje čita ime bana Trpimira u latinskom jeziku Trepimerus, dočim u

¹ Illyr. Sac. III. p. 50.

² Rački Docum. hist. chroat. period. ant. illustr. n. 2 p. 3.

pisanim spomenicim¹ dolazi Trpimirus, ili Tirpimirus, to se daje lako protumačiti.

Što se nakita tiče, to je on sličan ulomku na tablici III. br. 1. Kninskih Spomenika. Vide se naime one obične volute langobardskog stila, Karlovinške dobe i dio repa fantastične ptice ili priličnije pauna.

Nije trudno opredieliti dobu ovoga spomenika. Ili je učinjen za života bana Trpimira (850—864), ili malo kasnije, jer i paleografija slova i nakit odaju IX, najkasnije X vijek.

Važnije je pitanje, kojoj je naime sgradi pripadao ovi žrtvenik ili zavjetni spomenik. Meni se čini da u vinogradu, u kojemu bi našast ovi ulomak, ima se tražiti jedan od onih manastira, o kojim je govora u navedenom citatu, u polju kliško-solinskomu, *de Salona*, a sva je prilika, da zidovi, pokraj kojih bi našast ovi ulomak, jesu dio onoga *vetus aedificium . . . vetustate semirutum inter Clissam et Salonam*, kojega se ruševine vidjale još prošloga vijeka, a valjda još nazad ne mnogo godina, jer i po kazivanju težaka i po spoljašnjem obliku vinograda opaziti je, da klačarda, koja se vidja po polju, jest u zadnje doba porazbijana. Ovi nadpisni ulomak pripadao bi dakle po svoj prilici manastiru, što je Trpimir sagradio ovdje za benedektince.

Svakako ovim ulomkom nadpisa², dobio se je liep prinosak za našu domaću poviest. Naš ulomak potvrđuje već poznatu polistinam³ činjenic, da se je hrvatski vladar u latinskom jeziku zvao s početka *dux*, i da to ime nosi jedan od prvih bana hrvatskih naime Trpimir; da se u solinsko-kaštelanskom polju, napose pako u solinsko-kliškom, imaju tražiti ruševine sgrada, manastira, za doba naše narodne dinastije, o kojim je spomena u starim poveljam, da se je ovim nadpisnim ulomkom opredielilo tačno mjesto, gdje se imaju ova iztraživanja voditi sigurnim uspjehom, naime Rižinice u Rupotini, pokraj Solina. Kad bi se htjelo ići malko dalje izkopinam, tada bi valjalo posegnuti i na Glavicu Sv. Petra⁴ nad

¹ Rački o. c. n. 2 p. 3; n. 12 p. 15.

² Čuva se sada u spljetskom muzeju pod br. 1647 kataloga nadpisa.

³ Rački o. c. Rad Jugosl. Akadem. knjiga XVII. str. 70 sl.

⁴ Ja sam mnenja, da „coenobium S. Petri“ koji je po navedenom citatu, bio takodjer ili u predielu ruševina staroga Solina ili ne daleko, nije bio na ovoj Glavici nego mnogo bliže Solinu, po svoj prilici u mjestu gdje je našast ovi ulomak nadpisa.

vrelom rieke solinske, gdje i dandanas podiže se novija crkvice posvećena ovomu Svetcu. Iza uspjeha postignutih najprije slučajnim pa redovitim izkopinam spomenika u Kninu i okolici iz dobe hrvatske narodne dinastije, opisanih u I. knj. Kninskih Spomenika; iza uspjeha postignutih kasnijim izkapanjem, koji se spravljaју za II knjigu; iza ovoga i drugih spomenika našastih zadnjih vremena⁴; vrieme je da se započmu sistematična iztraživanja hrvatskih spomenika u Solinskom polju. Uhvati je, da će to biti u nedaleko vrieme: hoće se sredstava, a ob uspjehu nije dvojiti. F. Bulić.

D o p i s i.

Kostajnica 15. ožujka 1892. — Veleučeni gospodine! Primjetba u Vašem velecijenjem listu od 28 studena 1891, da je Kostajnica interesantna točka za arheološka iztraživanja, ponuka me, da izpitam ponajprije za temelj svakoga ovećeg zdanja ovdje, nu koja su žalibože riedka. — To ne osta bez uspjeha.

Preko u bosanskoj Kostajnici prigodom gradnje liepe jednokatnice za školsku porabu naišli su radnici pred dvie godine na dobro uzdržani valjda rimski vodovod, pak čudnovato da o tom do danas u javnost ništa prodrlo nije. Ta školska sgrada nalazi se uz glavni drum vodeći u Novi, Krupu i Bihač, te je isti vodovod jedva nekoliko koraka udaljen od toga drumu, a proteže se od zapada k istoku izpod jednoga brežuljka, kako Turci kažu, čak od vode Bubrarice, koja je pol sata od škole udaljena. Na licu mjesta našao sam nekoliko criepova 1 1/2 cmtr. debelih od vodovodnih cievi; dapače čuo sam, da su nekoje cievi ciele izvadjene; kamo su dospjele. neznam, nu ako imaju vriednost za muzej, nastojio bi bar da jednu dobijem. U blizini će sigurno biti i zidine grada zasute zemljom, za kojega ni jedan od bošnjaka neznade mi kazati; nastojat ću ipak, da mu u trag udjem čim nastanu ljepši dani, te ću Vas o tom bezodvlačno obaviestiti. Prije nekoliko godina našli su radnici kod jednog kamenoloma, nedaleko vodovoda, dva velika bakrena tanjira, koji se nalaze u posjedu jednoga bošnjaka, koj ih dao pokalajisati, te tim im starinarsku vriednost umanjio.

Polak ovih dviju izkopina bezdvojbeno je u ovoj krasnoj Unskoj dolini bila rimska naselbina, koje će ostanci jamačno sve više na javnu izlaziti.

⁴ Bull. di arch. e stor. dalm. 1890 Prilog k br. 1; 1891 str. 19 do 20; Viestnik hrv. ark. društva god. XI. str. 65 sl.; god. XII. str. 81 sl.; str. 113 sl.; god. XIII. str. 43 sl.